

lige Mænd. Men antaget, at den lovgivende Magt i Danmark vilde gaae ind paa en saadan Frigjørelse, hvad jeg er forvisset om den hverken vil eller kan, vilde da ikke netop de Bedste af dem, som Friheden skulde komme til gode, alligevel føle sig bundne ved deres Ordinationsløfte, som den lovgivende Magt dog ikke vil kunne løse dem fra? De Præster derimod, som ikke føle sig bundne ved Ordinationsløftet, ville vistnok endnu mindre hindres i Udøvelsen af Friheden derved, at den endnu ikke er lovlig; de behøve ikke fra denne Side en Lov om Præstefrihed — eller rettere en Forandring i eller en Tillægsbestemmelse til Grundloven i denne Retning — hvorimod de maaffee nok fra en anden Side kunde møde en Hindring, som de kunde ønske brudt ved Lovens Magt, en Hindring fra Menighedens Side, som jeg senere skal berøre. Og hvad de vordende Præster angaaer, hvilken Biskop i Danmark vilde da driste sig til at meddele en theologisk Kandidat en saadan nyomodens Ordination, der tillod ham at benytte Friheden? Vil ingen Biskop gøre det, siger man maaffee, saa lad Bedkommende søge den Ordination, de begjære, hos ligefindede Præster. Men det var dog tænkeligt, at disse i den Ordination, de selv havde modtaget, kunde møde en Hindring for at meddele Andre en ganske ny, en selvgjort Indvielse; og, hvordan det end vilde gaae, saa er og bliver dog en Folkekirke, der anerkjender baade en christelig og en ikke-christelig Ordination, ikke-ordinerede Præster ligesaa fuldt som ordinerede, Mormonismens Forkyndere ligesaa godt som Christendommens — thi saavidt vilde det komme, da Mormonerne, som bekendt, ogsaa anerkjende Biblen som deres hellige Skrift — en Uting, og, som jeg haaber til Gud, en Umulighed i Danmark.

Og dog er det just Danmarks, det danske Folks og den danske Menigheds Gavn, man har villet ramme, dog er det just med en sund folkelig og kirkelig Udvikling for Øie, at man har sat saa stort et Haab til den attraaede Præstefrihed. Man har fremhævet, hvad tilvisse ikke for stærkt kan fremhæves, at vi bestinde os under en ulysfsalig Sammenblanding af Stat og Kirke, Verdsligt og Christeligt, hvorunder baade

Præster og menige Christne sukke dybt. Denne Sammenblanding vil man have ved at løse det kirkelige Samfundsbaand, ved at gjøre Folkekirken til en reen Statsanstalt. „Den Helligaand frygter ikke den frie Concurrence med Verdens Aand“, siger man med Rette; er Friheden først givet, da samle de Christne sig om deres Præster, og Verdens Børn om deres; da stæer den Skilsmisse, vi trænge til, for at komme til Klarhed og Reenhed, Sandhed og Sundhed, baade som Christne og danske Borgere. Men — siger vi herimod — denne Skilsmisse, denne Udlustning og Udrensning, hvorved Menigheden skal blive aabenbar og gaae en Forryngelse imøde, kan allerede nu skee, dersom menige Christne ret vilde benytte den dem ved Lovens om Sognebaandets Løsning givne Frihed, især dersom denne Lov maatte erholde den Udvidelse, som nærværende Lovforslag tilstgter. Den omhandlede Præstefrihed viser sig saaledes ogsaa fra denne Side som overflødig.

Og nu de enkelte Sognemenigheder — i hvilken Tilstand vilde vel de geraade under en saadan Omvæltning af vore kirkelige Forhold, som hiin Frihed vilde medføre? De hvile trygt, siger man, i den falske Indbildning, at det er Christendom, Præsterne allevegne byde dem, og at de have Christendommen, naar de smukt tage, hvad der bydes dem, naar de, uden at sige fra eller til, lade sig betjene af Præsterne. Af denne Indbildning skulle de udbrives, af denne Søvn skulle de vækkes, idet man giver Præsterne fuld Frihed til at forvalte deres Embede efter den Skriftklogskab, de maatte have. Men — hvor ublidt, hvor haardt vil man dog ikke vække dem! Hvilken Forvirring vilde der ikke anstiftes i mangen en Sognemenighed, dersom det virkelig lykkedes at bringe Præstefriheden i Udøvelse! Hvilken Forsyndelse mod mangen en Sognemenighed, der ikke er vakt til christelig Bewidsthed, men dog fastholder Christendommen som et helligt Gode og lever i den Fortrøstning, at den befinder sig i en virkelig Folkekirke, hvis Bestyrelse vil drage den bedst mulige Omfarg for at skaffe den en christelig Præst — hvilken Forsyndelse at sende den en Præst, som med lovlig Ret kommer med et